

Vie d'Epicure, fin = DL X, 136-138 - éd. Hicks

Auteur(s) : Diogène Laërce

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

2 Fichier(s)

Mots clés

[Hicks, Robert Drew \(1850-1929\)](#)

Comment citer cette page

Diogène Laërce, Vie d'Epicure, fin = DL X, 136-138 - éd. Hicks, 1925.
Department of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice
; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle).
Consulté le 28/04/2024 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Epicurei/items/show/10>

Présentation du document

Date 1925

Mentions légales

- Responsabilité éditoriale : Department of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Texte : Domaine public

Editeur de la fiche Department of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle)

Contributeur(s) Giovacchini, Julie

Langue Grec ancien

Source Voir description du texte : [CIRIS](#)

Contenus reliés

Ce document n'a pas de relation indiquée avec un autre document du projet.

Description du document

Description Voir description détaillée de l'édition : [CIRIS](#)

Notice créée par [Julie Giovacchini](#) Notice créée le 23/06/2021 Dernière modification le 19/05/2022

Μαντικήν δ' ἅπασαν ἐν ἄλλοις ἀναιρεῖ, ὥς καὶ ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ. καὶ φησι· "μαντικὴ οὐσα ἀνύπαρκτος, εἰ δὲ καὶ ὑπαρκτή, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἡγητέα γινόμενα."

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν βιωτικῶν· καὶ ἐπὶ πλείω διείλεκται ἀλλαχόθι.

- 136 Διαφέρεται δὲ πρὸς τοὺς Κυρηναίκοις περὶ τῆς ἡδονῆς· οἱ μὲν γὰρ τὴν καταστηματοκὴν οὐκ ἐγκρίνουσι, μόντην δὲ τὴν ἐν κινήσει· ὁ δὲ ἀμφοτέρων * * ψυχῆς καὶ σώματος, ὥς φησιν ἐν τῷ Περὶ αἰρέσεως καὶ φυγῆς καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους καὶ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ βίων καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μυτιλήνῃ φιλοσόφους ἐπιστολῇ. ὁμοίως δὲ καὶ Διογένης ἐν τῇ ἐπτακαίδεκάτῃ τῶν Ἐπιλέκτων καὶ Μητροδώρος ἐν τῷ Τιμοκράτει λέγουσιν οὕτω· νοουμένης δὲ ἡδονῆς τῆς τε κατὰ κίνησιν καὶ τῆς καταστηματοκῆς. ὁ δ' Ἐπίκουρος ἐν τῷ Περὶ αἰρέσεων οὕτω λέγει· "ἡ μὲν γὰρ ἀταραξία καὶ ἀπονία καταστηματοκαί· εἰσιν ἡδοναί· ἡ δὲ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη κατὰ κίνησιν ἐνεργείᾳ βλέπονται."

- 137 Ἔτι πρὸς τοὺς Κυρηναίκοις· οἱ μὲν γὰρ χείρους τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας τῶν ψυχικῶν, κολλάζεσθαι γοῦν τοὺς ἀμαρτάνοντας σώματι· ὁ δὲ τὰς ψυχικὰς. τὴν γοῦν σάρκα τὸ παρὸν μόνον χεῖμαζειν, τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. οὕτως οὖν καὶ μείζονας ἡδονὰς

* This short note on divination is clumsily inserted between the last words of the epistle and the expositor's natural reference to other works of Epicurus treating of ethics; Usener conjectures that it may have come from a Scholium attached to the epistle.

DIOGENES LAERTIUS

εἶναι τὰς τῆς ψυχῆς. ἀποδείξει δὲ χρήται τοῦ τέλος εἶναι τὴν ἡδονὴν τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τῇ μὲν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς καὶ χωρὶς λόγου. αὐτοπαθῶς οὖν φεύγομεν τὴν ἀλγηδόνα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ

δάκνων ἰούλων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι
Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.

- 138 Διὰ δὲ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς ἀρετὰς αἰρεῖσθαι, οὐ οἶ' αὐτάς, ὥσπερ τὴν ἰατρικὴν διὰ τὴν ὑγίειαν, καθά φησι καὶ Διογένης ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἐπιλέκτων, ὅς καὶ διαγωγὴν λέγει τὴν ἀγωγὴν. ὁ δ' Ἐπίκουρος καὶ ἀχώριστόν φησι τῆς ἡδονῆς τὴν ἀρετὴν μόνην· τὰ δ' ἄλλα χωρίζεσθαι, ὡς βρωτὰ.

Καὶ φέρε οὖν δὴ νῦν τὸν κολοφῶνα, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπιθῶμεν τοῦ παντὸς συγγράμματος καὶ τοῦ βίου τοῦ φιλοσόφου, τὰς Κυρίας αὐτοῦ δόξας παραθέμενοι καὶ ταύταις τὸ πᾶν σύγγραμμα κατακλείσαντες, τέλει χρησάμενοι τῇ τῆς εὐδαιμονίας ἀρχῇ.

- 139 [I.] Τὸ μακάριον καὶ ἀφθαρτον οὔτε αὐτὰ πράγματα ἔχει οὔτε ἄλλω παρέχει, ὥστε οὔτε ὀργαῖς οὔτε χάρισι συνέχεται· ἐν ἀσθενεῖ γὰρ πᾶν τὸ τοιοῦτον. [ἐν ἄλλοις δὲ φησι τοὺς θεοὺς λόγῳ θεωρητοὺς, οὓς μὲν κατ' ἀριθμὸν ὑφεστῶτας, οὓς

* Soph. *Trach.* 787 f. ; but our text. read δοῦν for δίδωμι.

* This collection of forty of the most important articles of faith in the Epicurean creed was famous in antiquity. It consists of extracts from the voluminous writings of Epicurus, and may have been put together by a faithful disciple. On the other hand, Epicurus laid great stress (ss 35, 36) on epitomes of his doctrine being committed to memory : so 662